

[Statsministeren]

Derfor er oplysning om de faktiske forhold så vigtig. For næres den folkelige debat alene af myter om, hvordan nogle få tror tingene hænger sammen, er der for alvor risiko for, at racistiske holdninger får fodfæste, og en sådan udvikling kan vi ikke passivt se på.

Uvidenhed er givetvis et selvstændigt problem. Jeg ser justitsministerens debatoplæg til en ny udlændingepolitik som et godt oplysningsinstrument for alle, der ønsker saglige, faktuelle oplysninger.

Nu gælder det om at få formidlet disse oplysninger. Folketinget bevilgede i 1989 og 1990 10 mio. kr. til en øget oplysningsindsats om flygtninges og indvandreres baggrund og vilkår og til støtte for lokale aktiviteter mellem flygtninge, indvandrere og danskere, og i 1991 er der afsat 5 mio. kr. til formålet.

Regeringen vil indtrængende opfordre andre, det være sig fagforeninger, selskaber eller private organisationer, til at spille en aktiv rolle i udbredelsen af kendskabet til udlændinge i Danmark. Regeringen tror på, at en sådan fremgangsmåde vil skabe et større engagement, at oplysningerne vil blive modtaget med større åbenhed, og at man vil undgå de psykologisk betingede barrierer.

Jeg ser med glæde, at LO har taget problemet med racisme på arbejdspladserne op. Det ville være glædeligt med flere af den slags initiativer.

Når dette er sagt, har jeg kun behandlet den ene side af sagen. Den anden side af den samme sag hedder: Sikring af den bedst mulige integration.

Integrationsarbejdet har mange facetter. Den overordnede overskrift må være, at integrationsarbejdet skal sætte den enkelte indvandrer i stand til at klare sig i det danske samfund.

Den første betingelse for at klare sig godt, og det gælder i ethvert land, er, at man har et godt kendskab til landets sprog, landets kultur, dets borgeres levevis og sædvaner. Det må man indleve sig grundigt i, hvis man vil leve og kunne fungere aktivt i Danmark. Ellers forhindres også dialogen og den naturlige kontakt mellem danskere og indvandrere. Fremmedhadet – eller i nogle tilfælde er det måske mere betegnende at kalde det fremmedangsten – er størst hos mennesker, der aldrig har været i personlig kontakt med indvandrere og flygtninge.

Der gøres i skolerne en stor indsats, og der anvendes store ressourcer for at lære de fremmedsprogede børn dansk og for i det hele taget at integrere dem i det almindelige skolemiljø. For at forstærke denne indsats har Undervisningsministeriet for nylig udsendt en pjece til kommunalbestyrelserne, som hedder »Råd og vink til forbedring af undervisningen af indvandrere- og flygtningebørn«.

Til indvandrere- og flygtningebørns forældre – for det er jo vigtigt – er der også udsendt en pjece, som beskriver, hvad forældrene selv kan gøre, for at deres børn får lært dansk på de forskellige alderstrin.

Alligevel må vi erkende, at vi ikke har været gode nok til at stille krav om, at alle indvandrere og flygtninge skulle lære dansk – og helst hurtigt og effektivt. I det hele taget skal man ikke være bange for at stille klare og betydelige krav om egenindsats til indvandrerne.

Den enkelte indvandrer må forstå, at det også i høj grad er op til ham eller til hende selv at gøre en aktiv indsats for at kvalificere sig til at blive selvhjulpen i det danske samfund. Og det gælder både børn og ikke mindst de voksne.

Forældrene må pålægges at sørge for, at børnene kan tale dansk inden skolestarten. Forældrene må sørge for, at både drengene og pigerne passer deres skole, og at børnene i fritiden deltager i alle almindelige aktiviteter sammen med danske børn.

Det er faktisk ikke urimelige krav at stille. Det er nøjagtig de samme krav, vi stiller til danske forældre.

Tiden er inde til at være meget kontant – lad os se det i øjnene, og lad os så hjælpe. Hvis man ikke i det mindste behersker det danske sprog, kan man jo ikke gøre fyldest på det danske arbejdsmarked på linje med andre borgere i vort land.

Der er allerede i dag rettet noget op på reglerne i bistandsloven. Skønner kommunen eller Dansk Flygtningehjælp, at en udlænding kan forbedre sine beskæftigelsesmuligheder ved at deltage i undervisning i dansk, kan der ikke udbetales kontanthjælp, hvis den pågældende nægter at deltage i undervisningen. Det samme gælder, hvis der er tale om at deltage i andre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, f.eks. beskæftigelsesprojekter.

Vi skal videre ad denne aktive vej – også på andre områder. Men samtidig må vi ikke glem-